

ШКІЛЬНИЙ ВІСНИК

Газета Христинівської ЗОШ I-III ст. №2

спецвипуск
18 вересня 2010 року

Ура! Ми на фестивалі Золота осінь Славутича

Гостинне місто Славутич широко відкрило двері юним журналістам, фото- та радіокореспондентам, молодим і творчим, завзятим і допитливим, небайдужим до подій, що відбуваються у світі і рідних містечках, школах і ВУЗах. Юнь, що прибула на конкурс “Золота осінь Славутича” не залишиться ніколи осторонь чужої біди, радітиме добрим справам і завжди поділиться своїми думками з широким загалом. Бо ми маємо бажання стати представниками “третьої влади”, яка є совістю і голосом народу.

В наш час швидких перемін у суспільному і економічному житті дуже важливо мати інформацію, і мати її правдиву! “Хто володіє інформацією—той володіє світом!”. Цей лозунг вже став нагальною потребою життя сучасної людини. Учасники ЗОСі-2010 - майбутні “акули пера і слова”, чие покликання бути завжди попереду всіх подій, що відбуваються у світі.

Цимбал Таня, учасник фестивалю у номінації “Преса”

Фоторепортаж
Калиндрузя Богдана

Сьогодні у номері

Ст...1

Фестиваль

ст...2

Колонка редактора
УЧИТЕЛЬ, опонент і друг

Ст...3

Імена земляків на карті міста

Ст...4

Із диваків у генії
До побачення, ЗОСя

Увага!Увага! Увага!

Головна подія фестивалю -
підведення підсумків і на-
городження учасників від-

будеться

о 17:30 год

19 вересня 2010 року

в КП “ККК”

Колонка редактора

Фестиваль! Нарешті збулася мрія нашої команди "Юність". Ми вже другий день у чудовому місті Славутич

намагаємося знайти "своє місце під сонцем". Нам незрівнянно пощастило, що у школі №2м.Христинівки існує творча ініціативна група учителів, які підтримують наші починання у випуску "Шкільного вісника". Навіть допомагали у підготовці фестивального домашнього завдання. "Класна" робота нам здалася важкою. Але не злякалися труднощів і відразу поринули у роботу.

Хто є людина з незвичним "Я"? Односторонньої відповіді дати не зможемо. Але найперше, що спадає на думку це: "людина, яку відразу вирізниш у натовпі", "УЧИТЕЛЬ, якого пам'ятаєш все життя", "митець, чий творіння живуть у віках", "вчений, відкриття якого слугують розвитку цивілізації", "дивак-самоучка, що намагається винайти вічного двигуна" чи "однокласник, який має свою думку і не хоче погоджуватися з колективом, іде наперекір встановленим правилам", "я – бо теж вважаю себе унікальною". Такої ДАРИНИ немає більше ніде. І незвичність мою вважаю у тому, що ніколи не пройду повз ображеного, люблю мріяти і хочу, щоб жодна дитина на землі і старенькі люди не були самотніми, мали сім'ю і турботу в ній. Люблю своїх 2 менших братиків і не пошкодую навіть життя, щоб захистити їх від лиха.

Випуск конкурсної газети ми наповнюємо нарисами про земляків, що вирізняються подвигом, сумлінною працею, пам'ять про яких житиме, якщо не стануть байдужими наші серця, не зміліють душі... А виховувати у собі небайдужість потрібно через знання. Якщо знаю - зможу оцінити і передати у спадок. Байдужі—звичні "людинки". Про них розмову вестимо окремо.

На відкритті ЗОСі мер міста Славутича Володимир Удовиченко наголосив на тому, що ми повинні вірити у себе та свої сили. Ми повинні. І тоді все вийде! Почніть розуміти себе та світ навколо. Тоді цей світ стане кращим!

Живіть і насолоджуйтеся життям!!!

Вознюк Дарина

УЧИТЕЛЬ, опонент і друг

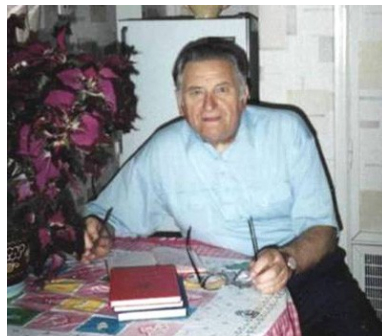
Христинівщина - щедрий на таланти край. Я щасливий тим, що навчаюся у літературній студії, де б'є джерело натхнення для таких як я і веде у чарівний світ поезії УЧИТЕЛЬ, опонент і просто товариш – Віталій Іванович Криницький.

Учитель біології і хімії за фахом, поет - за покликанням. Вміє розгледіти божий дар у вихованців. А скількох вивів у широкий світ, скільком допоміг знайти свій вроджений хист!

Летять роки. Вже 15 років на заслуженому відпочинку. Свій вільний час присвячує роботі зі своїми «зернятками».

«Зернятко», дитяча літературна студія, була створена у березні 1987 року. Перші проби пера - на літературних сторінках шкільного альманаху, а невдовзі визріла думка видати книгу. За 23 роки існування міжшкільної літературної студії твори вихованців зібрані у 13 рукописних томах, видано 8 випусків альманаху «Зернятко», куди ввійшли понад 700 творів дітей.

Імена вихованців-зерняток відомі на теренах області, держави. Вони - дипломанти і призери обласних, всеукраїнських, міжнародних конкурсів обдарованих дітей.

Віталій Іванович з гордістю листає сторінки альбому, де бережно зберігаються дипломи, подяки, грамоти його вихованців та й власні. Нині студія має статус міжрегіональної (Київ, Умань, Одеса, Черкаси, Звенигородка - звідусіль зібрані «зернятка» нашим чудовим учителем). За участю студійців проводяться уроки-поетики у школах району, ми підтримуємо творчі зв'язки з жашківцями-баяністами. Спільні творчі звіти вже стали традицією.

Поважного віку наш учитель. В цьому році виповниться 75. Важко ходити, хворе серце. Та ми, «зернятка», знаємо, що завжди отримаємо мудру пораду і допомогу. Віталія Івановича часто зустрінеш на міських вулицях, у кабінетах місцевих чиновників. Нині ми ретельно готуємося до випуску 9 альманаху, в якому основний акцент робиться на історію Христинівщини, її знаменитих людей. Влучне слово поета надихає на добрі справи, іноді, зовсім байдужих людей.

Існує мудра думка, що успіх чекає там, де зустрічаються талановитий учитель і учень. На таку зустріч пощастило багатьом нам. Через ніжні струни поезії пізнаємо прагматичний світ, навчаємося аналізувати і робити висновки, а поряд завжди відчуваємо дружню підтримку мудрого радника і друга В.І.Криницького.

Титанічний труд УЧИТЕЛЯ не міг бути не поміченим. 21 травня 2009 року Указом Президента України керівнику міжшкільної дитячої літературної студії «Зернятко» В.І.Криницькому було присвоєно почесне звання "Заслужений Учитель України". 30 травня Віталію Івановичу Президент України В.А.Ющенко вручив високу нагороду. В дарунок В.А.Ющенко із рук цієї скромної і сивочолої людини отримав VI альманах «Зернятка» з дарчим підписом.

Всі «зернятка», батьки і просто жителі Христинівки вдячні Віталію Івановичу за батьківське піклування, за щирі і теплі слова, за поетичні хвилини, які він дарує дітям.

Чому саме сьогодні я вирішив написати про свого УЧИТЕЛЯ? В чому я вбачаю його незвичність? Відповідаю:

- Про кожного з нас, студійця, він говорить так, ніби ми рідні онуки. Така любов до чужих дітей велика рідкість, в цьому і є незвичність. "Я" Віталія Івановича допомагає багатьом дітям знайти себе, відчути красу навколо себе і творити добро.

Зичу нашому дорогому УЧИТЕЛЮ здоров'я міцного, людського щастя й довголіття.

Калиндрозь Богдан, учень Христинівської ЗОШ №2, студієць «Зернятка»

Імена земляків на карті міста

Кожна людина свято береже пам'ять про тата і неньку, про дитячі і шкільні роки, друзів, учителів, про мальовничі куточки своєї малої батьківщини. Христинівщина – колиска багатьох видатних людей. А скільки теперішніх учнів прославлятимуть рідний край трудовими і творчими здобутками? З великим переконанням запевняю – багато!

Учні 11-б класу нашої школи відвідують гурток «Основи Інтернету» БДЮТ і вже декілька років вивчають історію рідного краю. З квітня 2009 року ми працюємо у проєкті «Імена земляків на карті міста».

Як ми дізналися, на карті міста лише п'ять прізвищ наших земляків. За хронологією це:

середина 70-х років: згідно постанови про увіковічнення пам'яті про видатного драматурга і державного діяча О.Є.Корнійчука одна з вулиць новобудов отримала його ім'я.

Багато інформації про О.Є. Корнійчука ми отримали з Інтернету. Але дуже цікаво було спілкуватися з В.І.Криницьким, який ділився з нами спогадами про власні зустрічі зі знаменитим земляком. Студійців «Зернятка» запрошували разом з керівником на святкування у Плятах 100-річчя від дня народження драматурга. Ми також дізналися, що у 2005 році національним банком була випущена монета, «присвячена 100-річчю від дня народження українського письменника-драматурга, кіносценариста, діяча міжнародного руху прихильників миру, члена Всесвітньої ради миру – Олександра Євдокимовича Корнійчука. Драматургія Корнійчука справила значний вплив на розвиток театрального мистецтва.» (цитата з Інтернет-сайту <http://www.ukrlit.vn.ua/info/xx/jbwxn.html>).

1983 рік. Христинівщина пережила страшну і сумну звістку про героїчну смерть Ігоря Валюка. Грудень 1982 року пам'ятають багато христинівчан.

Всі знали скромну і добру жінку, яка працювала продавцем у магазині «Тканини» Галину Сергіївну Тарноруцьку. Мати чекала з армії сина, а отримала похоронку зі звісткою, що під час виконання військового обов'язку в далекому Мурманському краї її син Ігор загинув.

Ховали героя всім містом. 19-річного юнака проводжали в останню путь рідні, однокласники і всі небайдужі люди. Присутнім запам'яталися слова командира Ігоря Валюка: «Ваш парень спас нам город!». У жовтні 1983 року Ігоря Валюка нагороджено Орденом Червоної зірки (посмертно), а 23 грудня 1983 року рішенням міської ради його іменем названо одну з вулиць міста. Цікавими і хвилюючими були наші зустрічі з мамою Ігоря, яка зараз проживає на вулиці імені свого сина.

Я думаю, що ніколи ми не забудемо її слова: «Нехай жодна мати на землі не зазнає такого горя, яке я пережила». Добром і сумом променять її виплакані очі; не заросте доріжка до могилки сина, поки залишиться хоч крапля сил у матері. Ми також пам'ятаємо випускника нашої школи 1980 року. На його прикладі молоде покоління повинно виховувати у себе почуття обов'язку і відданості Батьківщині, яку потрібно берегти і захищати від всяких бід.

1988 рік. – «Христинівська міська рада народних депутатів, виконавчий комітет, протокол №11, 17 жовтня 1988 року вирішив: 1. Присвоїти новим вулицям імена: Ім.В.Сивокобиленка – на честь нашого земляка, воїна інтернаціоналіста, який загинув в Афганістані».

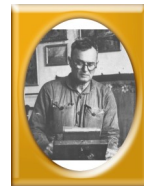
Витяг з протоколу містить скупі фрази, що засвідчують героїзм Володимира Сивокобиленка при виконанні військової присяги. Ось що трапилось в кінці квітня 1984 року. Підрозділ, у складі якого прапорщик Сивокобиленко брав участь у військовій операції, потрапив під сильний вогонь противника. Один за одним почали падати, підкошені кулями, бійці. Володимир ледве встигав робити перев'язки і заносити поранених в укриття. Незважаючи на небезпеку, майже з-під носа «духів» виніс важкопораненого командира. Але неподалік стогнав ще один борець. Треба було бігти і рятувати того. Добрався він благополучно і вже нахилився над пораненим воїном, як вдарив автоматна черга. Нею йому відразу перебило обидві ноги. Стікаючи кров'ю і втрачаючи свідомість, прапорщик все ж зробив солдату перев'язку. Вона виявилася останньою в житті Володимира.

За мужність, відвагу і героїзм, проявлені при виконанні інтернаціонального обов'язку, прапорщик Володимир Миколайович Сивокобиленко нагороджений (посмертно) орденом Червоної Зірки.

... В небуденний день він народився, і у землю пішов навкі також у свято – 9 Травня. Нехай земля буде їм пухом, усім, хто не повернувся з воєнних доріг.

1990 рік. Ім'я Григорія Степановича Турчака з'явилося на карті міста в рік відзначення 100-річчя від дня його народження.

Учні видатного педагога, художника і великого мандрівника, який помер у 1967 році, пам'ятали свого учителя і з'їхалися з усього колишнього Радянського Союзу, щоб своїми творчими досягненнями засвідчити – Григорій Степанович засіяв зерна творчості умілою рукою, і вони проросли щедрою нивою. Словами важко передати враження від зустрічі з сивочолими учнями Г.С.Турчака, які наперебій згадували щасливі хвилини спілкування з Учителем. Як сказав А.М.Стопкевич: «Григорій Степанович учив нас найважливішого – життя. І це навчання на власному прикладі. Ставленню до роботи, до друзів, до жінки ми навчилися назавжди. Інколи у дрібницях нам УЧИТЕЛЬ відкривав цілий світ».

1995 рік. Семена Романовича Карбовського пам'ятають христинівчани старшого покоління як людину-хазяїна.

Як розповів нам на зустрічі Олександр Феодосійович Бублій, саме з ініціативи Семена Романовича у 1954 році у Христинівку був проведений газ, до речі, навіть раніше ніж в Умань. Ветеран Великої Вітчизняної війни, Герой Соціалістичної Праці, «Заслужений Агроном України» – це тільки початок у переліку заслужених нагород нашого земляка Семена Романовича Карбовського. Після його смерті рішенням міської ради його ім'я назавжди вкарбоване в історію міста—вулиця господарства, яким він керував понад 30 років, носить його ім'я.

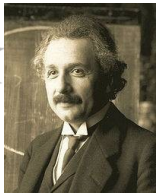
Шановні читачі, весь матеріал проєкту «Імена земляків на карті міста» викладено у 6 брошурах, 3 буклетах, 6 відеороликів і презентації, з вмістом яких ви можете ознайомитися звернувшись у кабінет інформатики нашої школи. .

Калиндрозь Л.М., учитель інформатики Христинівської ЗОШ І-ІІІ ступенів №2, керівник гуртка «Основи Інтернету» Христинівського БДЮТ.

Із диваків у генії

Дивакуватість і незвичне “Я” завжди вирізняло майбутніх знаменитих людей. Їх імена нагадують, що не завжди з дитинства виявляли геніальні здібності. Ми будемо щасливі, якщо наша підбірка спонукає задуматися Вас про те, чого змогли б ВИ досягти, якби більш уважно осмислили чого хочете у житті, яке призначення від Бога отримали.

Альберт Ейнштейн

Альберт Ейнштейн народився [14 березня 1879 р.](#) в німецькому місті [Ульці](#).

Хлопчик зростав замкнутим і нетовариським і не демонстрував яких-небудь значних успіхів в школі. Поширеною є думка, що в дитинстві Альберт Ейнштейн був не здібний до навчання. Як докази наводяться низькі показники, які він демонстрував у школі, а також той факт, що майбутній геній вельми пізно почав ходити і говорити.

Коли Альберту було п'ять років, його батько вперше показав йому [компас](#). Це перше враження від знайомства з технікою у Ейнштейна збереглося на все життя і, як він сам визнавав, визначило його захоплення всілякими механізмами і наукою.

Навчаючись в Лютіпольській гімназії, Альберт Ейнштейн вперше звернувся до самоосвіти: у віці 12 років в [1891 р.](#) він почав самостійно вивчати математику за допомогою шкільного підручника з [геометрії](#). Хоча часто стверджується, ніби Ейнштейн був некомпетентним в математиці, але це також не відповідає дійсності. У гімназії він вже був у числі перших учнів з вивчення точних наук, проте укорінена система механічного заучування матеріалу що вивчається, яка, як він сам вважав, завдає шкоди самому духу навчання і творчому мисленню, як і відносно тиранічне ставлення вчителів до учнів викликало у Альберта Ейнштейна неприйняття, тому він часто сперечався зі своїми викладачами, що продовжували вважати його безперспективним учнем.

Сальвадор Далі

Ще у ранньому дитинстві, судячи з поведінки і пристрасей маленького Сальвадора, можна було відзначити його нестримну енергію та ексцентричність характеру. Часті вередування й істерики приводили батька Далі в гнів, але мати, навпаки, всіляко намагалася догодити улюбленому синові. Вона прощала йому навіть найогидніші витівки. Як наслідок, батько став для сина втіленням зла, а мати - символом добра.

Талант Сальвадора до живопису проявився у досить юному віці. У чотири роки він, з дивними для такої маленької дитини стараннями, намагався малювати. Першу свою картину Сальвадор Далі намалював, коли йому було 10 років. Це був невеликий імпресіоністський пейзаж, написаний на дерев'яній дошці олійними фарбами. Талант генія рвався назовні. Далі цілими днями просиджував у маленькій, спеціально виділеній йому кімнаті, малюючи картини. У містечку [Фігерасі](#) Далі брав уроки малюнка у професора Жоана Нуньєса.

Коли Далі виповнилося 15 років, його вигнали з чернечої школи за погану поведінку. Але він зміг успішно скласти всі іспити і вступити до інституту (так в Іспанії називали школу, яка надає закінчену середню освіту).

До побачення, ЗОСя!

Швидко біжить час. Уже верстається остання сторінка конкурсної газети, відвідано багато цікавих заходів. Чого тільки варте братання, після якого жодної пристойної одєжини в “презентабельному” вигляді не залишилося. Всіх цікавих людей послухали, концерти відвідали і з великою надією набратися нових вражень чекаємо на головну екскурсію—в Любеч. Маємо нагоду доторкнутися до історії нашого народу, побувати у місцях, що дихають старовиною. Дякуємо організаторам за таку нагоду.

А ще на ЗОСі ми розвіяли для себе міф про те, що Чорнобильська катастрофа у 100-кілометровій зоні залишила “мертву зону”. Коли автобуси з нашою групою заїхали на територію міста, ми відчували, що потрапили у місто-казку. Немає хмарочосів, зелені полянки, море квітів, квартали, за якими можна вивчати географію бувшого Радянського Союзу. Але найбільшим багатством міста є його жителі. Молоді, привітні, доброзичливі, усмішкою опромінені. В такому місті жити хотіли б усі!

Коли нас запросили на фестиваль, то дехто з батьків наших друзів з редколегії з острахом перепитували: “Це той Славутич, що біля Чорнобиля. Ні не пустимо. Там велика радіація.” Інформація про наслідки ЧАЕС занадто драматизовано. Ми не побачили у місті, де живуть працівники ЧАЕС, хворих, інвалідів. Одна з працівниць СБДЮТ, родом з нашого краю (Умані), відповіла на запитання: “Чи не страшно

за здоров'я своє і дітей”, що нікуди не поїде з цього міста. У Славутичі проживає понад 23 тис. людей. Нас вразила кількість бібліотек, фізкультурно-оздоровчих комплексів, що діють у кожному кварталі. А їх аж 11. Школи теж нові, комфортні і мають хорошу матеріальну базу. В Славутичі лозунг “Усе найкраще—дітям” не пусті слова, а реалії, долучитися до яких була нагода всім учасникам фестивалю ЗОСя. Дякуємо Вам за гостинність і турботу. Сподіваємося на нові зустрічі і цікаву співпрацю.

Команда “Юність” з м.Христинівки, Черкащина

Засновники:

Учніський та педагогічний колектив
школи №2

«Шкільний вісник»

- шкільна газета Христинівської ЗОШ
I-III ступенів №2
«Поліграфія»
Тираж 50

Редактори:

Вознюк Дарина
Калиндрозь Л.М.